

AXEL OG VALBORG.

(1810.)

Romanec.

C. E. F. Weyse.

Poco Allegretto.*Vilhelm.*

1. Det var Rid-der Herr Aa-ge, han red sig un-der
 2. Det var Jom-fru El-se, hun var saa sor-rig-
 3. Han klap-ped paa Dø-ren med Ki-ste, for-di han hav-de ei
 4. „Hver-gang Du Dig fry-der og i Din Hu-er
 5. Alt ga-ler Ha-nen den rø-de, til Gra-ven maa jeg
 6. Op saae Jom-fru El-se, op til de Stjer-ner

Ø; fæ-sted han Jom-fru El-se, hun var saa væn-en
 fuld; det hør-te Rid-der Herr Aa-ge dybt un-der sor-ten
 Skind: „Hør, Du Jom-fru El-se! Kom, luk Din Fæ-ste-mand
 glad, da er min Ki-ste for-in-den med rø-de Ro-sen-
 ned; til Gra-ven skul-le al-le Dø-de, thi maa jeg føl-ge
 smaa; i Gra-ven sank den Dø-de, hun ham ei me-re

Me. Fæ - sted han Jom - fru El - - - se, alt med hin rø - - den
 Muld. Op - stod Ridder Herr Aa - - - ge, tog Ki - sten paa sin
 ind!“ Gjen - sva - red Jom - fru El - - - se: „Jeg lukker ei op min
 blad; hver - gang Du er sor - rig - fuld og i Din Hu er
 med. See Du op til Him - - - len, og til de Stjer - - ner
 saae. Hjem gik Jom - fru El - - - se, hun var saa sor - - rig -

Guld, Maa - neds - dag der - ef - - ter laa han i sor - ten
 Bag, lak - - ked saa til hen - des Buur, sig selv til me - gen U -
 Dør, før Du kan Je - su Navn næv - ne, alt som Du kun - de
 mod, da er min Ki - ste for - in - den alt med hiint lev - ret
 smaa, da mærker Du hvor sag - te - lig at Nat - ten den mon
 fuld, Maa - neds - dag der - ef - - ter laa hun i sor - ten

Muld.
 mag.
 før.“
 Blod.
 gaae!“
 Muld. A. Oehlenschläger.